

Ο Δωδεκανήσου Καλλίνικος άφησε πνευματική παρακαταθήκη-διαθήκη στους πιστούς στα Δωδεκάνησα ΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ σε όποιον ακολουθήσει τον Φώτιο!!! Διότι είναι αιρετικός και διακατέχεται από το δαιμόνιο της πλάνης ακι της διαστροφής - λίαν επικίνδυνο για την σωτηρία των πιστών!

1 Ὅσον δέ ἀφορᾷ τόν πρῶην ὑποτακτικόν μου, τόν κ. Φώτιον Μανδάλη, πρίν ἀκόμη ἡ σύνοδος μοῦ ἐπιβάλῃ τήν παράνομον καθαίρεσιν, τοῦ εἶχε ἐπιβληθῇ ἤδη ἀπό ἐμέ τό ἐπιτίμιον τῆς ἀορίστου ἀργίας, τήν ὁποίαν δέν ἐτήρησε καί βάσει τοῦ ΛΒ΄ Ἀποστολικοῦ κανόνος, καθηρέθη αὐτοδικαίως. Ἀκόμη καθηρέθη ἐξ αἰτίας τῆς ἀμετανοησίας, καί τῆς ὑπερφιάλου ὑπερηφανίας του, «ἡ ὑπερηφανία, καθαιρετική ἐστίν, ὡς ἁμαρτία θανάσιμος» (Βλ. Περιεχόμενα τοῦ Ἱ. Πηδαλίου, σελ. 787/124) διότι προκειμένου νά μέ συκοφαντῇ ὑποστηρίζοντας τό ἐγώ του, ἐπαρουσίαζε τά Ἀγιοπατερικά κείμενα, ἡλλοιωμένα εἰς τό νόημα.

Ὀνειρεύεται δέ κατὰ δήλωσίν του εἰς διαφόρους πιστούς, ὅτι: «μετά τήν πρός τόν Κύριον ἐκδημίαν τοῦ κ. Καλλινίκου θά γίνω ὁ κυρίαρχος τῶν Μοναστηρίων τῆς Καλύμνου, Ἀνδρικοῦ καί Γυναικείου», ἀλλά καί ποιμένας καί διδάσκαλος τῶν πιστῶν τῆς Ρόδου.

Ὅμως, ἐξ ὅλων τῶν αἱρέσεων ὅσων ἀνέφερα προηγουμένως, καί συμφώνως μέ τήν ἐντολήν καί

2 προτροπήν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «ἀλλά καί ἐάν ἡμεῖς ἡ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. Α΄, 8), θά ἔχῃ τό ἀνάθεμα ὁποῖος ἐκ τῶν πιστῶν Γ.Ο.Χ. ἀκολουθήσῃ τόν κ. Φώτιον Μανδάλην, ἢ τήν αἰρετικήν σύνοδόν του. Καί ἐάν κάποτε χρειασθοῦν οἱ πιστοί Γ.Ο.Χ. Καλύμνου καί Ρόδου νά ἐξυπηρετηθοῦν, νά καλέσουν κληρικούς ἐκ τῆς συνόδου τῶν γνησίων Φλωρηνικῶν, ἥτοι τῶν Ματθαϊκῶν.

3 Ἄν ὅμως κάποτε ὁ κ. Φώτιος τόν βοηθήσῃ ὁ Θεός καί ἀποκηρύξῃ τās αἱρέσεις του (των), τό εὐχομαι ὀλοψύχως, παρὰ ταῦτα δέν θά εἶναι ἀποδεκτός καί τοῦτο διότι ὡς πρῶην πνευματικός του γνωρίζω καλῶς ὅτι διακατέχεται καί ἀπό τό δαιμόνιον τῆς διαστροφῆς καί τῆς πλάνης, λίαν επικίνδυνο διά τήν σωτηρίαν τῶν πιστῶν. Τά γράφω αὐτά μέ πλήρη συνείδησιν καί φόβον Θεοῦ. Λέγω ἀκόμη ὅτι, τότε καί μόνον θά γίνῃ ἀκίνδυνος, ὅταν γίνῃ ὑποτακτικός εἰς διακριτικόν Γέροντα διά νά ταπεινωθῇ!

Ὁ κ. Φώτιος Μανδάλης - μέλος τῆς συνόδου τοῦ κ. Χρυσοστόμου Κιούση, συνεχίζει τὸ ἄχαρο ἔργο τοῦ σατανᾶ, τὴν κατασυκοφάντησίν μου.

Ὁ κ. Φώτιος, ἀπῆλλαξε ἐν μέρει τοὺς νεοημερολογίτας ἀπὸ τὸν κόπον τῆς διώξεως τῶν Γ.Ο.Χ., ζηλώσας τὴν «δόξαν» τοῦ μεγάλου διώκτου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀρχ/που Σπυρίδωνος Βλάχου (1951-53). Οὗτος καταφέρεται συνεχῶς ἐναντίον τῶν ἄλλων Γ.Ο.Χ., οἱ ὅποιοι δὲν ἀκολουθοῦν τὴν σύνοδόν του. Προσφάτως μάλιστα, ἀπαίτησε ὅπως παρανόμως ἀπὸ τὰ διάφορα Ληξιαρχεῖα τῆς Χώρας, νά μὴν καταχωρῶν τὰ μυστήριά των. (Ἐπωφελοῦμενα καὶ αὐτὰ τῆς εὐκαιρίας, τὸ πρᾶττον ἔστω καὶ παρανόμως). Ὅμως ὁ «ζήλος» τοῦ κ. Φωτίου Μανδάλη, δὲν ἀπαίτησε νά μὴν καταχωροῦνται εἰς τὰ Ληξιαρχεῖα τὰ «μυστήρια» τῶν νεοημερολογιτῶν μασόνων καὶ ὁμοφυλοφίλων κληρικῶν, ἀλλὰ τὸν «καίει» μόνον τῶν Γ.Ο.Χ! Ἰσως μελλοντικῶς εὗρεθῇ κάποιος ἄλλος Καλλιόπιος, ὁ ὁποῖος θὰ καταγράψῃ μὲ μελανὰ χρώματα τὰ τοῦ Φωτίου Μανδάλη.

Ὅμως δὲν θὰ κατορθώσῃ τίποτα, ὅλοι οἱ ἄλλοι Γ.Ο.Χ. ξεπέρασαν τὸ πρόβλημα καὶ καταχωροῦν ἀκολούτως τὰ μυστήριά των εἰς τὰ Ληξιαρχεῖα τῆς περιοχῆς των. Ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν τὴν ἰδικήν μου, τὸ πάθος τοῦ τόν ὠδήγησε εἰς τὸ νά περιπέσῃ εἰς συκοφαντίας καὶ ἀλλοιώσεις κεμένων μου προκειμένου νά στηρίξῃ ἀνυπαρκτες κατηγορίες, καὶ ὅπως φαίνεται αὐτὴ τὴν φορὰν, δὲν θὰ γλυτώσῃ τὴν καταδίκην. Βάσει τοῦ ἰσχύοντος νόμου περὶ συκοφαντικῆς δυσφημῆσεως καὶ τῆς ἐν γνώσει ἀλλοιώσεως-πλαστογραφῆσεως ἐγγράφων, ὁ νόμος προβλέπει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν. Βεβαίως καὶ θὰ τὴν ζητήσω, ἐφ' ὅσον τελικῶς ἀναγκασθῶ καὶ προσφύγω εἰς τὴν Δικαιοσύνην, νομίζω πὼς εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις, ἡ μικρότερα ἀποζημίωσις ἀνέρχεται εἰς τὰ 500.000 εὐρώ. Θὰ πρέπει λοιπὸν νά κάμνῃ συνεχῶς δεήσεις καὶ προσευχάς εἰς τὸν Θεόν, ὅπως φωτίσῃ τὸν Εἰσαγγελεῖα νά λύσῃ τὸ πρόβλημα εἰρηνικῶς. Ἐπενέβη δὲ αὐτεπαγγέλτως εἰς ἔρευναν, διότι ἐντὸς τῆς «Μηνυτηρίου ἀναφορᾶς» μου, διαβλέπει ἔκνομη ἐνέργεια τοῦ Ληξιαρχου κ. Ἱ. Μακρυλλοῦ. Ἐάν ὅμως δὲν λυθῇ τὸ πρόβλημα εἰρηνικῶς, τότε θὰ ἀναγκασθῶ νά προσφύγω εἰς μηνύσεις.

Ναί μὲν τὴν πρώτην φορὰν, μὲ τὰ τόσα ποινικὰ ἀδικήματα, δὲν προσέφυγα εἰς τὴν Δικαιοσύνην, ἐπειδὴ ἠθέλησα νά μνηθῶ τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς ἄφρησα εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ὅμως αὐτὴ τὴν φορὰν παρὰ τὴν θέλησίν μου θὰ ἀναγκασθῶ νά τὸ πράξω, προκειμένου νά καταχωροῦνται εἰς τὸ Ληξιαρχεῖον τοῦ Δήμου, οἱ γάμοι καὶ αἱ βαπτίσεις.

Εἶναι δὲ μεγάλο τὸ πρόσφατον ὀλίσθημά των, διότι, ἂν καὶ παρεγράψῃ τὸ πρῶτον δικαίωμά μου, τῆς προσφυγῆς εἰς τὰ ποινικὰ Δικαστήρια, ὅμως τοῦτο τὸ ἀνανέωσαν μὲ τὸ πρόσφατον δημοσίευσμά των εἰς τὸ περιοδικόν τῆς Ἐκκλησίας (βλ. «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ἀρ. φύλ. 941, σελίς 18) καὶ μὲ τὴν πρὸς τὸν Ληξιαρχον Καλὺμνου ἐπιστολήν των, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ συκοφαντοῦν ὡς κάτωθι:

1) Ὅτι εἰμὶ Σαβελλιανιστής.

Τοὺς ἐρωτῶ εἶπα ποτέ γραπτῶς ἢ προφορικῶς, ὅτι ἔλεγε ὁ ἀναθεματισθεὶς ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρας Σαβέλλιος, ὅτι δηλαδὴ, καὶ ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον; Ὅφειλουν νά τὸ ἀποδείξουν ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης. Ὅμως τούτῃ ἡ κατηγορία προήλθε ἐκ μέρους των μὲ ἀλλοιώσεις κεμένων μου προσθέτοντας καὶ ἀφαιρῶντας λέξεις καὶ προτάσεις, ὡς τοῦτο ἀπέδειξε εἰς τὰ περιοδικὰ μου (τεῦχος 41, σελίς 9-10).

2) Ὅτι εἰμὶ μονοφυσίτης.

Τοὺς ἐρωτῶ καὶ πάλιν, εἶπα ποτέ γραπτῶς ἢ προφορικῶς ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μίας φύσεως; Ὅφειλουν καὶ αὐτὸ νά τὸ ἀποδείξουν καθὼς καὶ δι' ὅσα ἄλλα μέ συκοφαντοῦν.

Ἀντιθέτως μάλιστα, τὸ ἐν ἀγνοίᾳ θεολογικόν λάθος μου καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκῆρυξα ποτέ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» καὶ ἀπεσταλὴν μόνον εἰς ὠρισμένα πρόσωπα πρὸς ἐνημέρωσίν μου περὶ τῆς ἀληθείας τῶν κεμένων μου (καὶ τὸ ὁποῖον εὐθύς ἀνεγνώρισα καὶ ἐξήγησα πολλάκις συγγνώμῃ δημοσίως), εἶχε ὡς βάσιν τὴν διαμάχην μετὰ τοῦ ἐμοῦ καὶ τοῦ κ. Φωτίου, πρώην ὑποτακτικοῦ μου, ὅτι, ἐγὼ ὑπεστήριζα τὸν Χριστὸν δύο φύσεων, καὶ ἐκεῖνος ἰσχυριζόταν τριῶν φύσεων. Μάρτυς μου ὁ Κύριος ὅτι οὐ ψεύδομαι.

Ὅμως ὁ κ. Φώτιος δὲν ἐγνώριζε, εἶχε καὶ αὐτὸς ἄγνοια, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ὁ Χριστὸς δὲν προσέλαβε συνειδήσιν, τὸ ἐγὼ, ἦτοι τὴν προσωπικότητά του, οὕτως ὥστε νά μοῦ τὸ ἐξηγήσῃ. Μετὰ δὲ τὴν τηλεφωνικὴν ἐπικοινωνίαν μου μὲ τὸν Πανεπιστημιακὸν καθηγητὴν τὸν π. Γεώργιον Μεταλληνόν, ἐκεῖνος μοῦ ἐξηγήσῃ, διατὶ δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς τριῶν φύσεων ὡς ἰσχυριζόταν ὁ κ. Φώτιος, ἂν καὶ ὀρθῶς ἔλεγε ὅτι προσέλαβε σῶμα καὶ ψυχὴ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀντιθέσει ἐγὼ ἐσφαλμένως ἔλεγα ὅτι ἡ ψυχὴ εἰς τὸν Χριστὸν ἦτο ὁ Θεὸς Λόγος προκειμένου νά συμφωνήσω μὲ τὸ δόγμα «διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν».

Εἰς αὐτὸ τὸ θεολογικὸν μπερδεμα μετὰ τοῦ ἐμοῦ καὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ μου, μᾶς ἐβοήθησε ὁ ἐν λόγῳ καθηγητὴς λέγοντάς μου, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου προσέλαβε μόνον τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἀφήνοντας ἔξω τὴν συνειδήσιν, τὸ ἐγὼ, ἦτοι τὸ πρόσωπον ἢ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὀρολογίαν τὴν ὑπόστασιν, ἐπομένως, σῶμα καὶ ψυχὴ χωρὶς πρόσωπον εἶναι ἡ μία φύσις, ἡ ἀνθρωπίνη, καὶ ἡ δευτέρα εἶναι ἡ Θεία φύσις, ἦτοι ἡ Ὑπόστασις τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλαδὴ τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἀγ. Τριάδος καὶ οὕτω ἔχομεν τὸν Χριστὸν ἐκ δύο φύσεων, αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ καθηγητής. Ἐνῶ μὲ ὅσα ἰσχυριζόταν ὁ κ. Φώτιος, ὅτι δηλαδὴ ὁ Χριστὸς προσέλαβε σῶμα καὶ ψυχὴ χωρὶς νά κάμῃ αὐτὴν τὴν δέουσαν διευκρίνισιν τοῦ «ἐγὼς», τότε ὀρίζετο τὸν Χριστὸν ἐκ τριῶν φύσεων, δηλαδὴ διπλοῦς τὴν φύσιν καὶ διπλοῦς τὴν ὑπόστασιν, ὅπερ κακόδοξον.

Ἐνῶ λοιπὸν καὶ οἱ δύο μας, ἐπάσχομεν ἀπὸ θεολογικὴν ἄγνοιαν, ὁ καθεὶς μὲ διαφορετικὸν θεολογικὸν σφάλμα, ἔκτοτε καὶ μετὰ τὴν συγγνώμην μου, ἔγιναν δι' αὐτόν Ἀπολλιναριστής, ἐνῶ αὐτὸς παρέμεινε διὰ παντός ἡ «ἄθῳα περισσότερά»!

Μετὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. καθηγητοῦ, τὸν εὐχαρίστησα καὶ ἀμέσως ἐξήγησα ἀπ' ὅλους γραπτῶς συγγνώμῃ διὰ τὴν ἄγνοιάν μου, ὅμως ποτέ συνειδητῶς δὲν κακοδόχησα μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐξ αὐτῆς μου τῆς ἄγνοιας, ἀπὸ ἐμπάθειαν καὶ

μόνον μέ συκοφαντοῦν κάθε λίγο καὶ λιγάκι ὅλοι των, ἀλλὰ κυρίως ὁ κ. Φώτιος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμπάθεια ὑπερέχει ὅλων τῶν ἄλλων καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ἐφάνερωσα τὰ ἰδικὰ του δογματικά λάθη, καὶ τὰ ὁποῖα παραθέτω κατωτέρω.

Οἱ δὲ ἄλλοι συνοδικοί, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ μέ συκοφαντοῦν, ἴσως θέλουν μέ αὐτόν τόν τρόπον νὰ συμψηφίσουν τὰ ἰδικὰ των αἰρετικά φρονήματα, μέ τό ἰδικό μου σφάλμα. Ὅμως συμψηφισμός δέν ἐπιτρέπεται εἰς δογματικά λάθη, ὀφείλουν καὶ αὐτοὶ νὰ ζητήσουν συγγνώμη δημοσίως.

Συνεπῶς, συνεχίζοντας οἱ συνοδικοί τοῦ κ. Χρυσοστόμου, μέ ἀρχηγόν τόν κ. Φώτιον τό ἄχαρον ἔργον τῆς συκοφαντίας, φανερώνουν ὅτι δέν φοβοῦνται τόν Θεόν, ὅμως ἄν θελήσῃ ὁ Θεός καὶ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς Δικαιοσύνης, τότε θά φοβηθοῦν τοῦλάχιστον τοὺς ἀνθρώπους. Τότε οἱ «γνήσιοι ὀρθόδοξοι» διδάσκαλοι, θά φανερωθοῦν ὅτι εἶναι μμηταὶ τῶν Φαρισαίων τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ.

Κατωτέρω παραθέτω τὰς δημοσιευθεῖσας κυριωτέρας αἰρέσεις των ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεμία εἶδε τό φῶς τῆς διορθώσεως:

1) «Οὐδεμία σχέση ἔχει ἡ πτώση τῶν πρωτοπλάστων Ἀδάμ καὶ Εὕας μέ τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κυρίου ἔτσι κ' ἄλλιως θά γινόταν» (βλ. «Χριστιανική Πορεία», Μάιος 1997).

2) «Ἡ Θεία Φύσις δέν ἀπετέλεσε τήν Ὑπόστασιν τοῦ Σωτήρος», (βλ. «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», τεύχος 941, σελ.18) δηλαδή, ἦτο τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως αὐτό μᾶς λέγει, συνεπῶς ὁ Χριστός δέν ἦτο Θεός, ἀλλὰ ἕνας κοινός ἀνθρωπος! Οἱ δὲ συνοδικοί ἀρχιερεῖς μέ τήν σιωπὴν των, συνευδοκοῦν μέ τό δημοσίευσμά του αὐτό.

3) «Ὁ Θεός ἔβαλε τόν νόμον εἰς τόν Παράδεισον διὰ νὰ τόν παραβῇ ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἀργότερον» (βλ. «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», τεύχος 938, σελίς 8) καὶ πολλά ἄλλα τὰ ὁποῖα δέν εἶναι ἀναγκαῖα ἐπὶ τοῦ παρόντος.

4) Κατάργησιν τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου μέ τήν ἐφαρμογὴν καταστατικοῦ χάρτου.

Ἐξ αἰτίας λοιπόν τῶν διαφορῶν κατὰ καιροὺς κακοδοξιών καὶ παρανομιῶν τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων, ἀπεκέρυξα ὅλην τήν σύνοδον, πρὶν 5 μηνῶς τῆς «καθαίρεσέως» μου.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τόν πρόην ὑποτακτικόν μου, τόν κ. Φώτιον Μανδάλη, πρὶν ἀκόμη ἡ σύνοδος μοῦ ἐπιβάλλῃ τήν παράνομον καθαίρεσιν, τοῦ εἶχε ἐπιβληθῇ ἤδη ἀπὸ ἐμέ τό ἐπιτίμιον τῆς ἀορίστου ἀργίας, τήν ὁποίαν δέν ἐτήρησε καὶ βάσει τοῦ ΛΒ' Ἀποστολικοῦ κανόνος, καθιρέθη αὐτοδικαίως. Ἀκόμη καθιρέθη ἐξ αἰτίας τῆς ἀμετανοήσεως, καὶ τῆς ὑπερφιάλου ὑπερηφανίας του, «**ἡ ὑπερηφανία, καθαιρετική ἐστίν, ὡς ἁμαρτία θανάσιμος**» (βλ. Περιεχόμενα τοῦ Ἱ. Πηδαλίου, σελ. 787/124) διότι προκειμένου νὰ μέ συκοφαντῇ ὑποστηρίζοντας τό ἐγώ του, ἐπαρουσίαζε τὰ Ἀγιοπατερικά κείμενα, ἡλλοιωμένα εἰς τό νόημα.

Ὁνειρεύεται δὲ κατὰ δήλωσίν του εἰς διαφόρους πιστούς, ὅτι: «μετὰ τήν πρός τόν Κύριον ἐκδημίαν τοῦ κ. Καλλινίκου θά γίνω ὁ κυρίαρχος τῶν Μοναστηρίων τῆς Καλύμνου, Ἀνδρικοῦ καὶ Γυναικεῖου», ἀλλὰ καὶ ποιμένας καὶ διδάσκαλος τῶν πιστῶν τῆς Ρόδου.

Ὅμως, ἐξ ὅλων τῶν αἰρέσεων ὧσιν ἀνέφερα προηγουμένως, καὶ συμφώνως μέ τήν ἐντολήν καὶ

προτροπήν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «**ἀλλὰ καὶ ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω**» (Γαλ. Α', 8), θά ἔχῃ τό ἀνάθεμα ὁποῖος ἐκ τῶν πιστῶν Γ.Ο.Χ. ἀκολουθήσῃ τόν κ. Φώτιον Μανδάλην, ἢ τήν αἰρετικὴν σύνοδόν του. Καὶ ἐάν κάποτε χρειασθοῦν οἱ πιστοὶ Γ.Ο.Χ. Καλύμνου καὶ Ρόδου νὰ ἐξυπηρετηθοῦν, νὰ καλέσουν κληρικούς ἐκ τῆς συνόδου τῶν γνησίων Φλωρηνικῶν, ἥτοι τῶν Ματθαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως δέν θά ζητήσουν προηγουμένως τήν ἀποκήρυξιν τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, καὶ θά ἀναγνωρίζουν ὅτι τό «οὕτως ἢ ἄλλῶς ὁ Χριστὸς θά ἐρχόταν...», εἶναι αἵρεσις, ἄλλως θά ἐξυπηρετοῦνται ἀπὸ μεμονωμένους κανονικῶς χειροτονημένους ὀρθόδοξους κληρικούς καὶ οἱ ὁποῖοι θά ἀποδέχωνται τὰ ὡς ἄνω.

Ἄν ὅμως κάποτε ὁ κ. Φώτιος τόν βοηθήσῃ ὁ Θεός καὶ ἀποκηρύξῃ τὰς αἰρέσεις του (των), τό εὐχομαι ὀλοψύχως, παρὰ ταῦτα δέν θά εἶναι ἀποδεκτὸς καὶ τοῦτο διότι ὡς πρόην πνευματικὸς του γνωρίζω καλῶς ὅτι διακατέχεται καὶ ἀπὸ τό δαιμόνιον τῆς διαστροφῆς καὶ τῆς πλάνης, λίαν ἐπικίνδυνον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν. Τὰ γράφω αὐτὰ μέ πλήρη συνείδησιν καὶ φόβον Θεοῦ. Λέγω ἀκόμη ὅτι, τότε καὶ μόνον θά γίνῃ ἀκίνδυνος, ὅταν γίνῃ ὑποτακτικὸς εἰς διακριτικόν Γέροντα διὰ νὰ ταπεινωθῇ!

Ὅμως τώρα, θά πρέπει νὰ εὐχεται νὰ ξεπερασθῇ τό πρόβλημα μέ τήν παρέμβασιν τοῦ Εἰσαγγελέως, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας εὐρίσκεται ἡ ὅλη ὑπόθεσις, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ καὶ προσφύγῃ εἰς τὴν Δικαιοσύνην, διότι τότε ὁ ἐξευτελισμὸς καὶ τὰ ρεζιλικὰ τοῦ ἰδίου καὶ τῆς συνόδου του, θά εἶναι ὅλα ἰδικὰ των κατορθώματα, «μωραίνει Κύριος ὃν βούλεται ἀπολέσαι». Πάντως ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἔχοντας τόν κ. Φώτιον Μανδάλη, «ἐλαμψε, λάμπει, καὶ θά λάμπῃ»!

Θά ζητήσω ὡσαύτως καὶ τήν ποινικὴν δίωξιν τοῦ Ληξιάρχου, ὁ ὁποῖος ἐνήργησε καὶ αὐτὸς ὅλως παρὰ νόμον, εἶναι δὲ γελοῖο διὰ μίαν Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν, νὰ κόπτεται διὰ τὴν σωτηρίαν διήθεν τῶν μὴ κανονικῶς ὀρθόδοξων Γ.Ο.Χ. βεβαπτισμένων, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν νὰ καταχωρῇ ἀκωλύτως ὅλην τὴν πνευματικὴν «σαπίλα»!